De Unges Afdeling

Korte Betragtninger

paa Rim.

Uddrag af Salomos Ordsprog.

(Af Harald Schmidt).

XXIII.

Kap. 11; Vers 28:

"Hvo, som forlader sig paa Rigdom,
han skal falde;
men de Retfærdige skulle grønnes
som et Blad."—

Saaledes den himmelske Visdomsrøst
varslende vil kalde
Opmærksomheden frem for hvad
aldrig følges ad.
Rigdom og Selvopofrelsens Gave
broderligsindet sjældent fandtes i Verden;
Rigdom gjør sin Ejer fordetmeste til sin Slave
Tomhed tilsidst er dog alt for hans Ihærden.
Hvad er vel just en Gniers Lod,
naar man det ret betragter?
Det, som højst han i sin Livsfærd agter,
for ham just bliver Dødens Braad.

Saa sørgelig mange af alle Kræfter
just higer efter
det smuldrende Gods og forfængelig Ære,
som Tyve kan stjæle og Rust fortære;
de glemme den Lære,
at naar vi standser ved Dødens Port,
det hjælper ej stort
om her vi var Kejser hvad eller Tigger —
„thi som man reder, saaledes man ligger."

Ja, vandt vi end Alverdens Guld og Ære,
og kunde Navn som større paa Jorden bære,
med Maalet fuldt af Fryd og Held og Lyst—
hvor var det dog en ringe Trøst
paa Vejen mod den fjerne Kyst,
hvis Guddomslyset ej vi havde inde,
ved Hjælp af hvilket vi skal Freden finde!

Hvad bryder vi os da om Kongens Sal,
naar vi kan grønnes som et Blad i Skovens Hal;
man ikke fristes kan af Hofmandspragt,
naar man sig føler hjemme i en ærlig Dragt;
og aldrig kan for Verdens Guld vi knæle,
saalænge vi i Kirkens Ly kan dvæle —
hvad Verden kalder stort, gjør Ingen glad;
Retfærdighedens Udvalgte grønnes som et Blad.

Om hvad der kaldes Lykke var os huld,
og om vi kunde hobe Dynger op af Guld,
i Kraft af dette over Mængden byde —
hvor skulde vi det bittert dog fortryde,
om Hjertet hængte limende fast
ved dette Forgjængelighedens Muld;
thi om nu midt i denne Jagen Hjertet brast,
det hele vil sig vise kun som Smuld.

Saa vil vi ikke hige efter Verdens Guld,
hvor Syndens Smuds dog fast ved Glandsen klæber,
det kom af Muld og det skal blive Muld,
og den, som søger det, dog kun mod Muldjord stræber.
Kun ærlig Daad, Retfærdighedens Sind
med Kjærlighedens Ord paa sanddru Læber
kan i vort Hjerte luk'e Himlen ind;
Guds Kjærlighed hver Muldets Tanke dræber
Thi kun i Kjærlighedens Solglandsbad
kan grønnes smukt Retfærdighedens Blad.

Et saligt Bytte Gud Herren os skjænker,
naar hisset blandt Engle i Fred han os bænker:
For Smerteraab
faar vi Evighedsdaad,
og Vinger istedetfor Lænker;
for Tjørnekrat
faar vi Salighedsskat
og aldrigt-visnende Palmer;
ja, maatte vi sukke og bede paa Jord,
saa skal vi hist, naar blandt Engle vi bor,
vel synge de dejligste Salmer.

Frøken Bruns Missionskurv.

En Fortælling af Mrs. H. Charles.

Oversat af M. L.

(Fortsat.)

Paa denne omtalte Morgen paa hvilken vor lille Fortælling begynder, sad vor Præst og saa sin Brevpost over førend han distribuerede Brevene, og fandt iblandt dem et med et udenlandsk Postmærke. Kalkutta!" raabte han efter han havde betragtet det en Tid; „hvem i al Verden kunde skrive til mig fra Kalkutta!"

„Det er vist en Fejltagelse, kære," sagde Fru Graham, „eller det er maaske en af Ronalds Venner."

Ronald, som var nu med hans Regiment i India, var den eneste Søn og var altid forrest i sin Moders Tanker.

„O, aaben Brevet, kære Onkel, saa vilde vi alle føle bedre," sagde en ung Pige med et smukt Ansigt som rejste sig og stod og saa over Præstens Skulder.

„Læs det selv kære, for mig gerne — det ser ud som det var mere for dig end mig," sagde han, og tilføjede efter at han havde betragtet det en Tid, „maaske det er en som beder om Almisse."

„Det er en af Ronalds Venner, er det ikke?" spurgte Fru Graham.

„Det ved jeg ikke Tante," sagde hun idet hun begyndte at læse.

Kalkutta, September — 1862.

Kære Herre.

Jeg skriver herved for at bede om Deres Venskab for en ung Slægtning, som er nød til at forlade sit Arbejde her for en Tid, og gaa tilbage til England for at genvinde sin Helbred, som er nedbrudt under overanstrængende Arbejde i Missionsmarken. Eders Søn har maaske fortalt Dem om mig, og vort lange intime Venskab maa være min Undskyldning fordi jeg beder dem om denne Tjeneste. Dersom de byder Moreton velkommen først for Ronalds Skyld, vil De, er jeg overbevist om snart gøre det for hans egen Skyld. Hans Fader havde Kommando over vort Regiment for nogle Aar siden, døde under Arbejdet. Moreton har Ordre at tage paa Landet ved B —, som er i deres Nabolag, og det vilde være meget kærkommen om de vilde se til ham en Gang imellem.

Eders,

„Arthur Gordon."

„Jeg var ganske sikker paa at det havde noget at gøre med Ronald. Det sagde jeg fra det Første," bemærkede Fru Graham med en tilfreds Mine.

„Oberst Gordon," sagde Minna, „han er Ronalds Broder Officer, er han ikke? Men han siger ikke hvad Tid Hr. Moreton kommer."

„Han kom naturligvis med dette Brev," mente Præsten.

„Vi bliver nød til at vise ham Venlighed for Ronalds skyld," sagde Fru Graham; „stakkels unge Mand, hvor beklageligt at han skulde gaa og ødsle bort sin Helbred og Evner i dette frugtelige Land, saa langt borte fra andre Mennesker."

„Jeg tror ikke at han synes de er ødslet bort," sagde Minna stille. „Jeg husker at jeg saa Hr. Moreton førend jeg vorlod India. Han er ikke en Mand som vilde angre noget han engang havde paataget sig, fordi han vilde udregne i Forvejen hvad det vilde koste."

„Aa Snak, Minna!" sagde hendes Onkel, med en Blanding af Mildhed og Ergrelse i hans Stemme, „det var syv Aar siden — hvor meget kan et Barn paa tolv Aar forstaa sig paa Karakter?" og samlende op sine Papirer, begav han sig til sit Studerværelse.

Minna Graham var en forældreløs Datter af en af Præstens yngre Brødre. En dyrebar Ven tog hende med sig fra India, og efter en længere Reise i Udlandet kom Minna tilsidst til at bo paa Præstegaarden. India hendes Fødeland hvor hendes lykkelige Barndomshjem, stod havde for hende den dybeste Interesse. Hun havde længe ønsket og haabet at hun kunde engang rejse tilbage og gøre noget — hun vidste næsten ikke hvad til at formilde Tilstanden af de stakkels Hindukvinder, af hvis sørgelige Liv, hun vidste mere om, end de fleste engelske Piger, fordi hun havde været gammel nok til at huske hvordan det i Virkelighed var. Hendes Tante og Onkel var meget gode og kærlige og behandlede hende som deres eget Barn; men de havde ingen Anelse om hvad det var som rørte sig saa dybt i hendes Sind. De syntes hun var alt for tankefuld og alvorlig for hendes Alder, og syntes ikke om at tale om saadanne Ting; de syntes var over hendes Forstand. Saaledes, om tilsyneladende nedtrykket, voksede Haabet, Længselen destomere, fordi den ikke fik Lov til at udfolde sig, og udtrykke sig i Ord.

Femte Kapitel.

„Jeg sidder netop og tænker, Pattey, at det var kedeligt, at Kurven ikke gik til Friers i Gaar."

„Jeg har selv tænkt det samme, Frøken; men der er ingen Skade ikke, Frøken Janne, Kurven kan ligesaavel gaa næste Maaned, og Julen er maaske den bedste Tid for dens første „Besøg."

„Sandt Pattey; og maaske ved den Tid kan jeg tænke paa noget at lægge i Kurven; medens jeg klædte mig paa i Morges, stod jeg og tænkte, hvilken god Plan det vilde være at lave Skoholdere, eller Lommer til at holde Sko som kunde hænges paa Væggen; vi kunde sy dem af Brun Linned Tøj, og kante dem med røde Baand, og brodere „Sko," eller Morgensko, paa Udsiden med rød Broderigarn i smukke Bogstaver. Jeg kunde laane dig min Broderbog at sy Bogstaverne efter, for mine Øjne er ikke saa gode som de har været og jeg er bange for at jeg kunde ikke se godt nok til at tælle Traadene."

„Det er heller ikke nødvendigt at anstrænge Dem, Frøken Janne, jeg kan ligesaa vel gøre det for Dem."

„De vil være saa nyttig, ser du Pattey. Jeg tror nok, vi kunde sælge dem."

„Visselig Frøken, jeg er sikker paa at vi kunde, og vi kunde hænge dem med smaa pæne Ringe paa Udsiden og drage et dobbelt rødt Baand igennem dem."

„Ja det vilde være smukt Pattey, men et dobbelt Baand vilde koste saa meget, og du ved vi har saa liden Fordel som det er undtagen," sagde Frøken Brun, efter lidt Betænkning. „Jeg var dristig nok til at købe et helt Stykke."

„Det er lidt billigere den Vej Frøken Janne. Jeg saa smukt rødt Baand den anden Dag hos Fru Tomkinsons til en Penning for en Yard, men Nipence for „tolv."

„Sandt Pattey men der er Broderigarn som koster Topence hver Rulle, og der er saa lidet paa hver, og der er det brune Linned-Tøj som er saa smalt, og det koster en Shilling. Jeg tør ikke, jeg er nød til at være paapassende hvis vi skal tjene noget med det, til Guds Riges Sag."

Synes det alt for smaalig for dig, kære Læser, at høre om hvordan en, med ringe Midler og meget faa Penge, prøver paa alle Maader at anvende endog en Penning til det allerbedste for vor Herres Sag; for at hjælpe de, som har aldrig hørt om ham, al Kærlighedens Gud; for at hjælpe dem frem til Lyset og Livet, som har aldrig hørt om det? O, nej! det vil du ikke synes naar du tænker over, at der er intet „smaat" eller „stort" for ham, som har dannet Stjernerne paa Himmelen saavelsom Sand i Havet, og som har sagt at „endog alle eders Hovedhaar ere talte."

Det er en meget indskrænket og kortsynet Maade at se paa Sagen, som kunne faa Frøken Bruns Fremgangsmaade til at se „smaalig" ud.

Hendes Hjerte var stort nok og det er dette, som vor Herre ser paa, det er kun Mennesker som ser paa det udvortes og ved ikke noget om det som røre sig i Hjertet.

Hendes Hjerte var saa stort at dersom hendes Midler og Indflydelse var lige saa stor, vilde der ikke være nogen som bad forgæves om Hjælp, iblandt den store hedenske Macedon omkring os.

Det er en af de mest dunkle og uforstaaelige Begivenheder i Forsynets Styrelse, at Villien og Midlerne, til at udrette store Ting for vor Herre, er saa sjælden fundet hos den samme Person.

De Rige har, men undskylder sig med at de har saa „meget at gøre, med deres Penge," at de kan kun undvære en meget liden Del af det til „Almisser," som de i Regelen kalder alt som er given til vor Herre.

Der er noble, højsindede Undtagelser; men de mindste Midler og de største Hjerter hører i Regelen sammen; og de som ikke har mere end de selv trænger, i de fleste Tilfælde, har Villien til give ders Alt.

Det er en Del af Guds Plan, at de svage Ting af denne Verden, skulde overgaa de stærke.

Frøken Brun havde en Æske, i hvilken hun lagde de Penge, som hun købte Materiale til hendes Kurv; og en til at gemme Fordelen i: hun plejede at op gøre hendes lille Regning hver Jul, til Missionen; saa at Kurven kunde altid begynde det nye Aar skyldfri.

Frøken Bruns hele Indkomst var lidet under et hundred og fem og tredive Pund om Aaret: af dette var en Tiendedel lagt til side, som om det ikke var hendes — Guds Tiendedel — tretten Pund som skulde bruges udelukkende til Herrens Sag.

Denne Sum vil maaske synes stor for mange, til at give til Missionen, særlig for dem som synes at gøre sin Pligt naar de giver nogle Skillinger af deres Overflod som de aldrig savner; men Frøken Bruns Indkomst var ikke stor, og de tretten Pund kunde ikke alle udgives til den Sag som laa nærmest hendes Hjerte men hun blev nød til at dele dem til mange andre Ting som krævede hendes Hjælp. Først var det en hellig Pligt for hende at hjælpe en fattig Slægtning som hendes Fader havde ønsket hun skulde se efter, førend han døde.

Denne Slægtning var lam og havde været nød til at holde Sengen i over tyve Aar. Hun havde en lille Pension, netop nok til at købe de allernødvendigste Ting, men den halv Krone hun fik af Frøken Brun hver Uge, gjorde megen Forskel i hendes sørgelige Liv.

Denne stakkels Dame boede i en lille By ved siden af Søen, mange Mil fra Crutched Friers, i et pænt lille Værelse med en smuk Udsigt over Søen. Paa Grund af den lange Vej var Frøken Brun ikke ret ofte kommen til at besøge hende; men de ti Shilling om Ugen var regelmæssigt sendt, og med Glæde modtaget.

Frøken Brun, i hendes Deltagelse for andres Nød, glemte ikke først at sørge for sine egne Slægtninger.

Ud af de andre syv Pund betaler hun sin Subskribtion til Kirken og andre Almisser og en lille Sum var brugt til at at købe religiøse Bøger og Bibler for dem i Menigheden som var saa fattig, at de ikke selv kunde købe nogen; ligeledes købte hun Klæder og andre Ting til trængende som hun bejøgte, og hendes Julegaver til trængende som hun glædede sig ved at overraske dem med hvert Aar, og andre smaa Udgifter som kom paa uventet, havde hun altid nogle Skillinger lagt tilside for. (Fortsættes.)

Børnenes Afdeling

Det første Skoleaar.

(Fortsat.)

„Har du lavet mange smukke Haandarbejder i din forrige Skole?" spurgte hun."

„Jeg har slet ikke havt Haandarbejde i Skolen."

„Men det var jo slemt, hvem har da lært dig at strikke?"

„Min Moder."

„Hvor meget har du da strikket hos hende?"

„Jeg har ikke min første Strømpe færdig," sagde Grete skamfuld.

„Men du passer jo slet ikke i denne Klasse, Barn! Tog nu næste Gang din Strømpe med, at jeg kan se, hvorledes du strikker."

Grete blev meget forskrækket, dette forfærdelige Strikketøj, hvis Farve skiftede fra graat til sort, kunde hun umulig fremvise for alle Børns Øjne. „Maa jeg ikke hellere begynde paa en ny Strømpe?" spurgte hun.

„Jo, her hos mig strikke alle det samme, men jeg vil blot se den. For Tiden strikke vi fine, hvide Børnestrømper med Mønster. Ottilie, vis mig dit Arbejde."

Ottilie kom med sit Strikketøj, og Grete forbavsedes over det smukke, rene Arbejde, som var saa pænt strikket, og nu begyndte alle at strikke ligesaadan.

„Du du dog ikke har noget Arbejde, kan du gaa hjem," sagde Frøkenen, „jeg skal gøre et Arbejde i Stand til dig, men glem ikke at tage dit gamle med."

Grete maatte love det, derpaa tog hun sit Tøj og gik langsomt bort. Da hun havde Skolen bag ved sig, var hun til Mode som en Fugl, der er sluppen ud af Buret.

Hvad havde hun ikke oplevet denne Formiddag; det forekom hende, som hun havde været borte i lang, lang Tid. Hjemvejen fandt hun, men Gadedøren var lukket, der hang flere Klokkestrænge, og da Grete boede paa 2den Sal, skulde hun have benyttet den 3die Klokke, men da hun ikke kendte det, tog hun den 2den; hun tænkte ikke paa Stueetagen, og da Gadedøren gik op, løb hun op ad Trappen. Da hun kom til 1ste Sal aabnedes Entreen, og en gammelsdags klædt, ældre Dame med et vredt Ansigt kom ud, medens en lille, arrig Moppe gøede, saa at Grete blev angst og bange.

„Hvad har du med min Klokke at bestille?" snerrede den gamle Dame, „Du har neppe været et Par Dage i Huset og vil allerede gøre Nar ad mig. Skamme dig maa du. Hvad har jeg gjort dig, maa jeg spørge?"

Dermed lukkede hun Døren heftig i. Grete stod aldeles tavs; aldrig havde nogen talt saa barskt til hende, det maatte være Frøken Treppner, som Lene havde fortalt om; hun saa ikke ud, som om man kunde holde af hende — og saa den grusomme Hund! Grete vidste ikke, for hvem af de to hun var mest bange.

Oberst oprørt ilede hun op ad Trappen, men glemte straks sine Oplevelser over Spørgsmaalet, hvorledes Moderen havde det og hvad Lægen havde sagt.

„Doktoren siger, at endnu er der ingen Fare, men Moder maa være ganske rolig og maa det ikke tale," svarede Lene.

„Men jeg maa dog vel komme ind til hende?"

„I Dag ikke, Fader har udtrykkelig sagt det. Hun sover for det meste, vær kun rigtig stille i Tagligstuen."

Grete lyttede ved Sovekammerdøren, alt var stille. Hvor gerne vilde hun have fortalt Moderen om alt og udøst sit Hjerte for hende, som hun plejede.

Hun saa sig omkring i Dagligstuen, den var endnu ikke rigtigt færdig indrettet. Grete følte sig fremmed der. Hun saa ud ad Vinduet og saa kun de høje Huse, som saa meget graa og mørke ud paa denne Efteraarsdag. Aldrig før havde hun følt sig saa ene, hun stod en Stund og græd bitterlig.

Da lukkede Lene Døren op og sagde: „Grete, hvorfor bliver du der saa alene, kom hellere ud til mig, jeg bager Pandekager, og du skal faa den første."

Grete tørrede sine Øjne og fulgte Lene.

„Du maa ikke græde saa meget, Barn," trøstede Lene, „Moder bliver nok snart rask igen med Guds Hjælp, og saa have vi det igen saa rart sammen. Fortæl mig hellere lidt om din Skole."

Nu stode de to sammen og passarede, Grete spiste sin Pandekage og sagde: „Lene, ved du, hvad der er det allerværste?. At jeg skal have mit gamle Strikketøj med i Skole."

„Dit Strikketøj, det kan du ikke vise frem, det maa man jo skamme sig over."

„Men jeg maa, Frøkenen vil se det i næste Time."

Lene svarede ikke, men da hun gik ind til Fru Reinwald med en Kop Suppe, tog hun i al Hemmelighed Gretes Strikketøj ud af Moderens Arbejdskurv og puttede det i Lommen: senere, da Grete var inde i Stuen, kastede hun Strikketøjet ned i Køkkenbordets Skuffe og sagde ved sig selv: „Naar Frøken Klingenstein vil se den, kan hun hente den her."

Da Faderen kom hjem til Middag, bad Grete ham endelig at købe de Ting, Frøken Zimmern havde skrevet op.

De gik ud sammen efter Middagsmaaltidet og gjorde Indkøbene. Grete viste Faderen i den nye Læsebog, hvad de læste, og spurgte, hvad det var at læse med Udtryk, som Lærerinden ønskede.

„Hør en Gang efter!" sagde Faderen og læste nogle Linier op af Bogen i en meget ensformig og ligegyldig Tone, saa gentog han de samme Linier med saa meget Udtryk og Forstaaelse, at det straks blev Grete klart, hvad det var at læse med Udtryk. Hun læste derpaa en Historie for Faderen, som roste hende og glædede sig over, at hun gjorde sig Umage; han havde gerne talt længere med Grete, men Moderens Tilstand opfyldte ham med Bekymring, hvorfor han gik ind til hende.

Førend Grete gik i Seng, sagde hun til Lene: „Jeg er ikke i Stand til at finde mit Strikketøj. Men, Lene, naar jeg ikke kan finde det, kan jeg jo ikke vise det frem."

Og Lene var glad over sin Snildhed, hun troede at have gjort det rigtig godt for sin Yndling, men det var dog ikke Tilfældet, krogede Veje fører sjeldent til Maalet.

Tolvte Kapitel.

En slem Mistanke.

De følgende Uger vare meget svære for stakkels Grete. I Skolen var alt nyt og vanskeligt, og hjemme havde saavel Faderen som Lene nok at bestille med Moderens Sygdom. I Dag var det gaaet Grete særdeles daarligt. Hun havde faaet to Anmærkninger, fordi hun for anden Gang ikke kunde sin Lektie i Geografi.

Bedrøvet gik hun omkring i Frikvarteret, hun havde ingen Lyst til at lege. Hermine savnede hende og søgte efter hende.

„Tager du dig det meget nær med Anmærkningerne?" spurgte hun. „Hvorfor havde du ikke lært din Lektie?"

„Men jeg har jo lært den," raabte Grete fortvivlet, „jeg har læst over to Timer paa den."

„Men du kunde ingen Ting, da Frøken Zimmern hørte dig."

„Alt, hvad hun spurgte om, stod slet ikke i min Bog."

„Bare din Bog do ikke er forkert, lad mig en Gang se."

Bogen var rigtig, men Grete havde taget fejl af Lektien og lært et andet Sted og tre Gange saa meget, som hun havde havt for.

„Det siger jeg til Frøkenen," raabte Hermine, „kom bare straks med." De bankede paa Frøken Zimmerns Dør og traadte ind.

„Frøken Zimmern," sagde Hermine, „Grete kender endnu ikke Besked i Geografibogen og har lært noget helt andet."

„Er det sandt?" spurgte Frøkenen.

Grete viste hende den lange og vanskelige Opgave, hun havde lært, og sagde den uden Fejl. Frøkenen hørte opmærksomt til og sagde:

„Det var en vanskelig Lektie for dig, du har været meget flittig, ser jeg. Det gør mig ondt, men Anmærkningerne maa du beholde, de slettes aldrig ud; det gaar jo mangen Gang i Livet saa, at vi faa Skyld for hvad vi ikke have gjort. Dermed maa man trøste sig, jeg ved jo nu, at du har været flittig, og jeg er tilfreds med dig, saa maa du ogsaa være glad."

Grete var ogsaa meget glad; hun følte om hun end endnu ikke holdt saa meget af Lærerinden, at denne var tilfreds med hende, og det gjorde hende helt lykkelig.

„Vis du Grete Opgaverne i hendes Bog, Hermine," sagde Frøkenen, „det glæder mig, at I flutte Eder sammen."

Da de kom ud i Entreen, tog Grete Hermine om Halsen og dansede rundt med hende, Hermine raabte ganske forbavset: „Men Grete, saa lystig har jeg aldrig set dig før!"

Grete var saa glad og legede fornøjet med de andre; hun kunde nu godt lide sine Kammerater, undtagen Ottilie Lilienkrans, som altid gjorde Nar ad hende.

Haandarbejdstimen var endnu den værste for Grete. Hun havde mødt uden den gamle Strikkestrømpe og havde forsikret, at den var ikke til at finde. Frøken Klingenstein troede hende ikke; imidlertid begyndte hun paa en ny Strømpe for Grete, men denne kunde ikke strikke den vanskelige Bort, som var begyndt, og hendes Arbejde trevledes bestandig op, Garnet blev snavset, og Lærerinden skændte og blev gnaven.

„Se nu en Gang dit Arbejde ved Siden af de andres," sagde hun, „tag dit Strikketøj her hen, Ottilie, og hold det hen ved Siden af Gretes."

Ottilie var straks der med sit smukke, hvide Arbejde, og Grete stod skamfuld. Ottilie sagde haanende til Frøkenen:

„Min lille Søster, som ikke gaar i Skole, strikker bedre end hun."

„Det vil jeg gerne tro," sagde Frøkenen, „de er spildt Umage."

Grete besluttede ved sig selv at tage Strikketøjet med hjem og øve sig der; hun vidste, at det var forbudt, men hun kunde ikke holde denne Skam ud. Da de andre vare gaaede, blev hun lidt tilbage og skyndte sig op ad Trappen for hente det, men saa kom hun i Hu, at hun nu var ved at gøre, hvad der var forbudt, og hun vendte om midt paa Trappen.

Hvad vilde Gud sige, som saa hende, og hendes Forældre, naar de fik det at vide? Nej, hun vilde ikke gøre det. Men hun blev ikke ubemærket, hun mødte nemlig en af de ældre Piger, som kom med en hel Del Sytøj, og netop iabte en Rulle.

„Vil du tage den Rulle op for mig, du Smaa," bad hun, „hvad skulde du ovenpaa?"

„Ingen Ting," svarede Grete, rakte hende Rullen og løb sin Vej.

Paa Hjemvejen mødte hun Frøken Treppner og den lille Moppe.

Hun gik hen til Frøkenen, gav hende Haanden og sagde:

„De maa ikke være vred paa mig, Frøken, jeg har slet ikke med Villie ringet paa hos Dem; jeg troede, det var vor Klokke."

Hunden var løs paa Gretes Ben, men Frøkenen kaldte den tilbage, og Grete vedblev: „Har der været Børn, som ringede paa for at drille Dem?"

„Det har der rigtignok. Intet Steds ere Børnene saa ondskabsfulde som her; de forbitre mig Livet."

„Ak," sagde Grete og tænke paa Ottilie, „saaledes gaar det ogsaa mig, saa passe vi godt sammen, thi de forbitre ogsaa mit Liv."

„Dit?" spurgte den gamle Frøken forbavset og saa paa Gretes blomstrende Barneansigt.

„Ja, det er gaaet mig saa daarligt i Dag, der er en af mine Kammerater, som spotter mig ved alle Lejligheder, og jeg kan ikke finde ud af Strikkemønstret." Gretes Stemme var saa bedrøvet, at Frøkenen ikke kunde tvivle paa, at det var hendes Alvor.

„Hvad strikke I da i Skolen?" spurgte hun.

„Ganske fine, hvide Strømper med en svær Bort, jeg finder ikke ud af det, og Frøken Klingenstein bliver utaalmodigere for hver Gang. Jeg maa ikke tage Arbejdet med hjem, og det kunde heller ikke nytte noget, Moder er syg, og Lene kan vist ikke strikke Kædeborten."

„Er det Kædeborten? Det er ogsaa en Ide, hvor kan man forlange, at Børn skal strikke den!" brummede den gamle Frøken.

De vare nu komne hjem, men da Grete vilde gaa ind med, gøede Moppen forfærdelig og vilde ikke tillade det. „Han holder ikke af Børn," sagde den gamle Frøken, „han ved, de drille mig, det holder han ikke af." Hun gav venligt Grete Haanden og gik ind i sin Lejlighed.

Da Grete kom hjem, kom Lene hende hemmelighedsfuldt i Møde og sagde, der var nogen i Dagligstuen, som vilde tale med hende. Grete løb ind og fandt til sin største Glæde Moderen, som havde faaet Lov at staa op og spise til Middag med de andre. Alt havde nu et helt andet Udseende, Værelset var hyggeligt, og Maden smagte meget bedre, alle takkede de Gud af ganske Hjerte, som havde holdt sin Haand over Moderen.

Om Eftermiddagen læste Grete flittigt paa sine Lektier; da kom Moderen hen til hende, strøg ømt over hendes Haar og sagde: „Du er jo en flittig, lille Pige! hvad bestiller du nu?"

„Først har jeg skrevet, og nu lærer jeg min Psalme."

„Skal jeg høre dig i den?"

„Tror du, at du kan, Moder?" spurgte Grete helt lykkelig.

„Ja, det kan jeg nok." Grete sagde Psalmen frem. „Det gaar jo ret godt," sagde Moderen.

„Men det er ikke godt nok endnu til vor Præst!"

„Er han saa streng?"

„Nej, men man vil saa gerne gøre det saa godt som muligt for ham. Jeg vilde ønske, Moder, at du kendte ham, du vilde ogsaa komme til at holde af ham."

„Jeg vilde gerne lære ham at kende og haaber, at det skal lade sig gøre, naar jeg er rask igen."

(Fortsættes.)